

טיפּפּונג רױי רײַנג

สุดแรงเกิด..ของแม่

ผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการ หนังสือดี ปี ๒๕๔๓ สำหรับห้องสมุดโรงเรียน
สำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติ (สปช.) กระทรวงศึกษาธิการ

หนังสือดีปี ๒๕๔๓ ในวาระครบรอบ ๑๘ ปี นิตยสารผู้หญิงรายปักษ์

“טיפּפּונג” ได้รับการประกาศเป็นนักเขียนหน้าใหม่คุณภาพ
ในวาระครบรอบ ๑๘ ปี นิตยสารผู้หญิงรายปักษ์

๒๕๕๓ หนังสือเชิงคุณธรรมน่าอ่าน
ศูนย์ส่งเสริมพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม (ศูนย์คุณธรรม)

แม่ผู้เปิดประตูจิตวิญญาณของลูก

ผู้หญิง...ได้รับความไว้วางใจจากธรรมชาติ

ในการให้กำเนิดชีวิตมวลมนุษย์

ผู้หญิงจึงเป็น แม่ของแผ่นดิน

ทำหน้าที่เพศมารดาอันยิ่งใหญ่

ผู้หญิงจึงไม่ควรมีความรู้สึกต่ำต้อย

ถ้าผู้หญิงคนหนึ่งได้รับการพัฒนาสติ - ปัญญา

ผู้หญิงคนนั้นจะมีศักยภาพที่ทำให้โลกเปลี่ยนแปลง

พลังนี้จะสืบสานต่อไปเรื่อย ๆ อย่างไม่มีวันสิ้นสุด

ตราบใดที่ผู้หญิงทำหน้าที่มารดาอย่างสมบูรณ์แบบด้วยสัมมาทิฐิ

เมื่อได้อ่าน สุดแรงเกิด...ของแม่ แล้ว

ก็รู้ว่า “แม่กาญจนา คือ ผู้สร้างโลก

และเป็นผู้เปิดประตูจิตวิญญาณของลูก”

ลูกของแม่จึงเป็นดังอนุสาวรีย์แห่งความงดงามในแผ่นดินของเรา

แม่ชีคันสนีย์ เสถียรสุด

เสถียรธรรมสถาน

แม่ผู้ควรค่าแก่ความภาคภูมิใจ

เรื่องราวของคุณแม่กาญจนา ปิ่นประทีป ทำให้ผู้เขียนรู้สึกภาคภูมิใจแทนลูก ๆ ทุกคนของคุณแม่ เพราะพบความจริงว่าคุณแม่กาญจนาไม่ได้เป็นเพียงคุณแม่ของลูก ๆ ในตระกูลปิ่นประทีปเท่านั้น แต่ยังอุทิศตนเป็นคุณแม่ของเด็ก ของเยาวชน และคนรุ่นหลังอีกนับไม่ถ้วน

หากพิจารณาจากผลงานตลอดช่วงชีวิตของคุณแม่ประกอบด้วย จะเห็นอย่างที่คุณเขียนเห็น คุณแม่เป็นผู้มีความอดทน และรักลูกอย่างแรงกล้า กัดฟันทรมานใจ ฝ่ามรสุมชีวิต จน “สุดแรงเกิด..ของแม่” เพื่อลูก ๆ ทั้ง ๘ จนมีวิถีชีวิตที่มั่นคง และเป็นสีสน์ที่งดงามอย่างมีคุณภาพของสังคม

คุณแม่เป็นแม่ที่เปี่ยมด้วยความเพียรในการสู้ชีวิต ในการสอน ในการทำงาน ในการรับใช้สังคม

ชีวิตคุ้มค่าเพราะถูกใช้อย่างมีคุณค่า คือ ชีวิตของคุณแม่กาญจนา ปิ่นประทีปคนนี่เอง

พระเมธีวชิโรดม (ว.วชิรเมธี)
มหาวิทยาลัยพุทธเศรษฐศาสตร์

แต่

ผู้หญิง...แม่ของแผ่นดิน
และน้ำที่เทศมารดาอันยิ่งใหญ่
ต่อการสร้างจิตวิญญาณของคุณ

...

แต่”แม่” ...ผู้สร้างโลก

คำนำ
ในการพิมพ์ครั้งที่ ๑๒
สุดแรงเกิดของแม่..ความดีที่ไม่มีวันสิ้น

นับแต่ปี ๒๕๔๒ ปี ที่ตั้งใจร้อยเรียงชีวิตของแม่ แล้วบันทึกเป็นลายเส้นประวัติศาสตร์ ถึงการดำรงวิถีชีวิตของแม่เพื่อมอบให้ทุกคนที่เข้ามาแสดงมุทิตาจิต ในวาระที่แม่ครบ ๗๒ ปี

ไม่คาดคิดว่า จะมีคนจำนวนมากที่รักในเรื่องราวชีวิตจริงของแม่ เรียกร้อง กระทั่งทำให้ตัดสินใจจัดพิมพ์จำหน่าย ซึ่งนับเป็นหนังสือเล่มแรกของนักเขียนหน้าใหม่ นาม “ต๋ิบปอง”

“สุดแรงเกิด..ของแม่” แรง “เกินคาด”

ในการพิมพ์ครั้งแรก เมื่อปี ๒๕๔๒ ถึงการพิมพ์ครั้งที่ ๑๑ ที่คิดว่าจะเป็นครั้งสุดท้าย เมื่อปี ๒๕๕๕ เพื่อมอบให้ผู้มาร่วมงานพระราชทานเพลิงศพแม่ จากวันนั้น..

ยังคงมีคนถามหา และร้องขอให้พิมพ์ใหม่

หลาย ๆ คนบอกว่าอ่านแล้วได้พลังใจ ได้กำลังใจ ด้วยได้แนวทางการใช้ชีวิตในวิถีที่ “ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน” จนสามารถฟันฝ่าทุกอุปสรรคด้วยสติปัญญา ตามแนวทางของแม่

หลาย ๆ คนบอกว่าอ่านแล้วได้แนวทางในการดูแลตนเอง

หลาย ๆ คนบอกว่าอ่านแล้วได้แนวทางในการดูแลคู่ชีวิต

หลาย ๆ คนบอกว่าอ่านแล้วได้แนวทางในการดูแลคนรัก

หลาย ๆ คนบอกว่าอ่านแล้วได้แนวทางในการเลี้ยงดูบุตรหลานน้อย ที่เปรียบเสมือน "แก้วตาดวงใจ" ของตน

และ..

หลาย ๆ คนบอกว่าอ่านแล้วได้ความบันเทิงใจใจ ความเพลิดเพลินเหมือนได้อ่านนิยายชีวิตที่มีแม่เป็นตัวละคร..เดินเรื่องตามวิถี

จนถึงวันนี้..

วันที่ตัดสินใจพิมพ์หนังสือ เรื่อง สุดแรงเกิด..ของแม่ เป็นครั้งที่ ๑๒ ในรูปแบบที่ทันสมัยในแบบ E-Book..หนังสืออิเล็กทรอนิกส์

การจัดพิมพ์ครั้งนี้ ย้ำให้ลูกน้อยหอยยิ้มทั้ง ๘ ของแม่ตระหนักรู้ว่า..

แม่ คือ ความดีที่ไม่มีวันสิ้น..โดยแท้

ขอให้อ่านหนังสือ เรื่อง สุดแรงเกิด..ของแม่ ด้วยความระลึกถึงแม่

พร้อมขอพลังความรักของแม่ ปกแผ่ถึงใจลูก ให้สงบ ร่มเย็น และเป็นสุขด้วยกันทุกคน

ดุษฎี

บันทึก :

หนังสือ เรื่อง สุดแรงเกิด..ของแม่ ผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการประกาศให้เป็นหนังสือดีสำหรับเยาวชน

๑.หนังสือดีสำหรับห้องสมุดโรงเรียน ปี ๒๕๔๓ กระทรวงศึกษาธิการ

๒.หนังสือดีปี ๒๕๔๓ ในวาระครบรอบ ๑๘ ปี นิตยสารผู้หญิงรายปักษ์

๓."ดุษฎี" ได้รับการประกาศเป็นนักเขียนหน้าใหม่คุณภาพ ในวาระครบรอบ ๑๘ ปี นิตยสารผู้หญิงรายปักษ์

๔. ๒๕๕ หนังสือเชิงคุณธรรมน่าอ่าน ศูนย์ส่งเสริมพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม (ศูนย์คุณธรรม) สำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ (องค์การมหาชน)

๕.มีผู้จัดละครติดต่อขอทำเป็นละครในวาระพิเศษวันแม่แห่งชาติ (แต่ไม่ได้อนุญาต)

คำนำ ในการพิมพ์ครั้งที่ ๑

ความยากจน ชื่นแค้น ถึงแสนเข็ญ
 จังบันทึก ความทรงจำ ย่ำเป็นแนว
 จงเตือนใจ ให้ไฟรู้ สู้ลำบาก
 จงรักกัน หมั่นถักทอ แม่รอดู
 แม่สร้างฐาน ชีวิตนั้น มั่นคงแล้ว
 จะเสียหาย เสียวงศ์ เสียพี่น้อง
 เมื่อตนมัน จงเผื่อแผ่ เกื้อกูลต่อ
 เพราะชีวิต ต้องพึ่งพิง อิงอาศัย
 สร้างชีวิต สืบประสพการณ์ ผ่านงานเขียน
 ได้เรียนรู้ ผ่านความคิด ชีวิตคน
 จะก่อเกิด ประโยชน์ได้ ขยายทั่ว
 ทุกอย่างก้าว แม่ก้าวอย่าง อย่างตั้งใจ

แม่เคยเป็น แม่เคยพบ ประสบแล้ว
 เพื่อหล่อเนื้อ เชื้อแถว “ลูกแก้ว” ดู
 ลดความอยาก จงบากบัน เท้าทันสู้
 ไม่ว่าอยู่ แดนใด ใจแม่มอง
 อย่าแตกแถว “ไฟชีวิต” คิดเสียปล้อง
 อย่าให้แม่ นั้นต้อง หม่นหมองใจ
 ให้โอกาส แก่ผู้รอ โอกาสไร
 เมื่อลูก “ให้” ลูกจะได้ แก่ใจตน
 เพื่อสร้างฐาน สร้างความเพียร แก่ผู้สน
 จำเป็นเยี่ยง วิถีตน ให้พ้นภัย
 อยู่แต่กรอบ ครอบครวั ก็หาไม่
 เป็นอนุสรณ์ เตือนใจ ลูกไปนาน...

แม่กาญจนา ปิ่นประทีป
 ผู้เล่าเรื่อง

สุดแรงเกิด...ของแม่

บทที่	เรื่อง	หน้า
บทที่ ๑	สู่วิถี	๒๕-๓๐
บทที่ ๒	ชีวิตที่ก่อเกิด	๓๑-๔๙
บทที่ ๓	พ่อเด็ก ๆ	๕๐-๖๗
บทที่ ๔	กับชีวิตเล็ก ๆ ที่ผูกพัน	๖๘-๑๐๒
บทที่ ๕	ตั้งมั่นแข็งเกร่ง...สุดแรงเกิด...ของแม่	๑๐๓-๑๑๔
บทที่ ๖	แต่ความเพียร	๑๑๕-๑๒๕
บทที่ ๗	บทเรียนของชีวิต	๑๒๖-๑๓๓
บทที่ ๘	จากชีวิต...ถึงผู้ให้ชีวิต	๑๓๕-๑๖๑
บทส่งท้าย	สิ่งที่แม่ฝากไว้ในชีวิต	๑๖๒-๑๖๕

"ด้วยสองมือ สองเท้าของแม่นี้แหละลูกเอ๋ย
แม่จะประคองชีวิตน้อย ๆ ทั้งแปดของแม่ให้ถึงฝั่ง
แม่จะทำทุกวิถีทาง....สุดแรงเกิดของแม่
เพื่อให้ลูก ๆ มีชีวิตที่งดงาม และเป็นสีสน
ที่มีคุณภาพของสังคมให้จงได้
ลองดูไปเถิด"

บทที่ ๑

สู่วิถี

"นกเอ๋ย...นกเขา
สามเส้าถูกแกมแซมสำเนียง
อันมารดาร์กบุตรสุดถนอม
พระคุณท่านซาบซึ้งอย่าลืมรับ

ชั้นแต่เช้าหลายหนไปจนเที่ยง
เสนาะเสียงเพียงจะจับบริบระจับ
ผู้ขับกล่อมไกวเปลให้หลับ
หมั่นคำนับคำเช้าจะเจ้าเอ๋ย"

ยังไม่ทันสิ้นเสียงเพลงที่ฉันท้องกล่อม ลูก ๆ ก็หลับตักันอย่างอ่อนโยน
แสงไฟจากตะเกียงเต็นไหวให้แสงสว่าง ลมหนาวพัดโบกเป็นระยะ ๆ ปีนี้น่าหนาว
เหน็บเสียจริง ๆ

ลูก ๆ นอนขดตัวใต้ผ้าห่มผืนหนาเรียงกันเป็นแถวบนกระเบียดบ้านชั้นสอง
หลังจากล้อมวงทำการบ้านอันเป็นภารกิจที่ทุกคนต่างรู้หน้าที่แล้วเสร็จ โดยฉันไม่
ต้องคอยเตือน

นี่คือความสุขอีกสิ่งหนึ่งในชีวิต ที่ลูก ๆ ทุกคนต่างรู้หน้าที่ของตนและไม่เคย
บกพร่องให้พ่อแม่ต้องหนักใจ

พ่อเด็ก ๆ เข้าไปซื้อยาในเมืองตั้งแต่เย็น ยังไม่กลับ รถไฟเที่ยวต่อไป ๔ ทุ่มก็
ไม่จอดสถานีแควน้อย เพราะเป็นรถเร็ว ฉันวิตกกอยู่บ้างแต่ก็ไม่ได้กังวลใจมากมาย
นัก เพราะหลายครั้งที่พ่อเด็ก ๆ เข้าไปทำธุระในเมืองแล้วกลับรถธรรมดาเที่ยวทุ่ม

ไม่ทัน ก็จะมีรถเร็วเที่ยววิ่งนี้แหละไปลงสถานีพรหมพิรามแล้วให้พรรคพวกจาก
อำเภอขับมอเตอร์ไซด์มาส่ง

ฉันมองฝ่าความมืดที่รอยตัวคลุมทุกสรรพสิ่ง และทุกสรรพชีวิตในหมู่บ้าน
แค่นี้

"ลูกเอ๋ย...ถ้าวันหนึ่งวันใดชีวิตลูกต้องมืดดับ แม่เนี่ยแหละจะเป็นดวงไฟให้ลูก
ของแม่เอง แม่แม่จะต้องพยายามไล่เพื่อให้แสงแก่ลูก แม่ก็จะทำ"

ฉันลูบหัว "หนูน้อย" ลูกสาวคนเล็กตัวอ้วนกลมที่ซุกอกอุ้มของแม่หลับอย่าง
มีสุข ไม่ทุรนทุรายหรือกังวลต่อภัยใด ๆ ฉันกระซิบวงแขน กระซิบกอดลูกที่เป็นดัง
ดวงตาดวงใจที่ฉันเฝ้า "จูบจอม หนอมเกล้า" อย่างไม่รู้เบื่อด้วยความรักทุกคน

"หนูน้อย" ลูกสาวคนโตนอนคลุมโปงด้วยผ้าห่มผืนใหญ่ จดจ่ออยู่กับการอ่าน
หนังสือทางระเปียงอีกด้านหนึ่ง ตุ๊กตัก ตุ๊บปอง นิงหน่อง นอนเรียงกันอยู่ใต้ผ้าห่ม
เพื่อป้องกันหนาว

ฉันมองลูก ๆ อย่างสุขใจ

ถึงแม้สายัณห์ จะอยู่ในตัวจังหวัด หนุ่ยและนิดจะอยู่ไกลถึงกรุงเทพฯ แต่ทุก
คนในครอบครัวของเรามีความผูกพัน และมีความรักอันแน่นแฟ้น ที่ส่งถึงกัน
สม่ำเสมอตลอดเวลา..เราไม่ห่างกันเลย

วันนี้ ฉันรู้แล้วว่าฉันทำอะไร ๆ มาทั้งหมดเกือบครึ่งชีวิต และจะทำต่อไปใน
วันข้างหน้า เพื่ออะไรและเพื่อใคร

เมื่ออยู่กับพ่อแม่ ชีวิตทุก ๆ วันของฉันอยู่เพื่อที่จะทำอะไรต่อมิอะไรเพื่อพ่อ
และแม่ ครั้นเมื่อสิ้นพ่อแม่ ฉันแต่งงาน ฉันก็ทำทุกสิ่งอย่างเพื่อสามี พ่อของเด็ก ๆ
แต่ครั้นพอมีลูก ทุก ๆ วันของฉัน ฉันให้ลูกจนหมดสิ้น ไม่รับรู้อะไรภายนอกมากนัก
ว่ามันเกิดอะไรขึ้นบ้างในสังคม ฉันรับรู้แต่เพียงว่าถ้าเมื่อใดสิ่งที่มีมันเกิดขึ้นแล้วมา
กระทบลูก ๆ ของฉัน หรือครอบครัวของเรา ฉันต้องทำอะไรสักอย่างเป็นแน่

คืนนั้นฉันคิดถึงลูก ๆ จับใจ